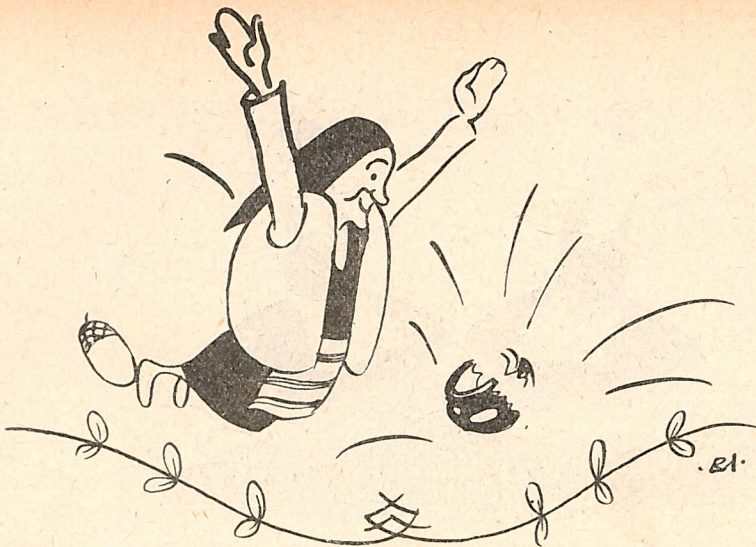

БАБА И ДЪДО.

Баба сладка кашица варѣше,
дъбовъ жълждъ столчето ѝ бѣше.
Ала какъ се жълждътъ търкули,
клекна баба и очи опули,
та събори още и гърнето,
два дни близа лакомо прасето.
Викна, баба, като луда Яна:
— Тичай, дѣдо, каша не остана!...
Чу я старо-харо отъ далече,
отъ гора зелена се довчлѣче.
Ядомъгледа и съсъядъ мърмори:
— Мари бабо, пакъ ли пакостъ стори?
Жълждъ ли е столче за седене,
малко не помисли ли за мене,
че ще бутнешъ съсъ крака гърнето —
или каша готвишъ за пресото?
— Що съмъ крива, дѣдо-бѣлобrado,
като ходишъ весдень съ вакло стадо,
хичъ не мислишъ, че на твойта баба,
на три крака едно столче трябва.
Крива ли съмъ — счупи се гърнето,
да сме живи да гоимъ прасето!...

И. Стубель